

Full diocesà

30 d'agost del 2026



«Molt a celebrar junts»

JORNADA DIOCESANA

Diumenge, 20 de setembre del 2026

- 10.30 Acollida al Seminari de Vic
- 11.00 Inici de la jornada: presentació i pregària
- 11.30 Diversos tallers
- 13.30 Dinar pínic, (cadascú es porta el seu àpat)
- 15.00 Activitats d'esbarjo
- 17.00 Missa a la Catedral, presidida pel bisbe Romà

Inscripcions: Tel. 93 883 26 55 · Mail: registre@bisbatvic.org

«Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jeremies

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: «No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell», però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

(20,7-9)

Salm responsorial

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

[62]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

(12,1-2)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de partir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què po-

dria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

(16,21-27)

«No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte»

«Sentia en el meu cor un foc que cremava»

Andrey Castrillón, prev.

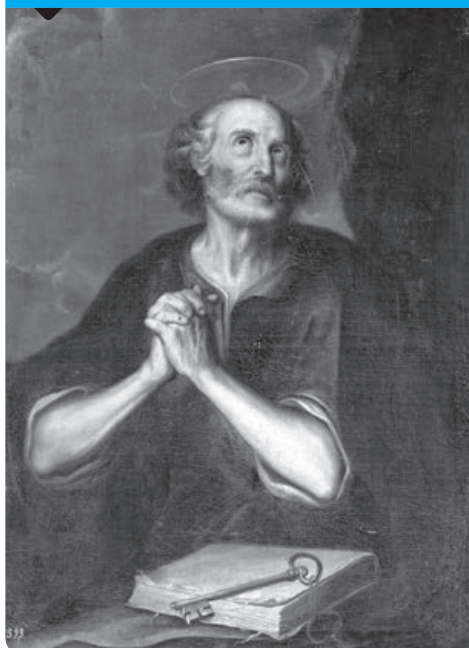
Quan Déu entra de debò en la vida d'una persona, quelcom canvia per sempre. Ho experimenta Jeremies, que arriba a confessar que voldria deixar de parlar en nom del Senyor. La seva missió li ha comportat incomprendiments i sofriment. Tanmateix, quan intenta callar, s'adona que la Paraula crema dins seu i no la pot contenir. L'amor de Déu s'ha fet més fort que el seu cansament.

Pere viu una experiència semblant: després de reconèixer Jesús com el Messies, li costa d'acceptar que aquest camí passi per la creu. Esperava un desenllaç més d'acord amb els criteris humans. Jesús, però, li revela que encara necessita aprendre a mirar amb els ulls de Déu. Seguir-lo demana deixar enrere la pròpia manera d'entendre l'èxit, la força o la victòria, per a acollir la lògica de l'amor que es dona sense reserves.

Déu no confirma ni Jeremies ni Pere en les seves expectatives, sinó que els transforma des de dins. La fe consisteix a permetre que sigui Crist qui doni una forma nova a la nostra manera de pensar, d'estimar i de viure, més enllà dels nostres criteris o dels nostres plans. Només així s'entén l'afirmació de Jesús: «Qui perdi la vida per mi, la trobarà.» Quan el cor deixa de retenir-se i s'abandona confiadament a Déu, descobreix una plenitud que mai no hauria pogut construir per si mateix. Potser també nosaltres voldríem un Evangeli menys exigent, una fe que no alterés gaire els nostres plans, un Jesús que confirmés les nostres expectatives. El Senyor, en canvi, continua encenent dins nostre aquell foc discret que convida a confiar en ell cada dia una mica més. ¿Ens deixarem transformar per la seva Paraula fins al punt que sigui ella, i no els nostres càlculs, qui orienti tota la nostra vida?



La imatge



Anar a Jerusalem és anar a la creu; aquest és el pressentiment que Jesús explica, i que entenen els acompanyants; de manera que Pere l'hi vol treure del cap, i rep la desautorització duríssima del Senyor.

«Què en traurà l'home de guanyar tot el món si perdia la vida?» Només esdevindrà deixeble qui prengui la seva creu i acompanyi el Senyor. I el dia final rebrà la paga per les obres.

L'apòstol sant Pere (segle XVII)



Agenda

Lit. hores: Setmana II

31 dilluns

—Sant Ramon Nonat, mercedari, patró de Cardona
1C 2,1-5 / Salm 118 / Lc 4,16-30

1 dimarts

Jornada mundial de la pregària per la cura de la creació
—Sant Gil Abat
Setembre, consagrat a l'arcàngel Sant Miquel
1C 2,10b-16 / Salm 144 / Lc 4,31-37

2 dimecres

—Santa Raquel
Beat Josep Samsó, prev. mr.
1C 3,1-9 / Salm 32 / Lc 4,38-44

3 dijous

—Sant Gregori el Gran, papa i dr.
—Sant Simeó Estilita
1C 3,18-23 / Salm 23 / Lc 5,1-11

4 divendres

La Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja)
—Sant Moisès, profeta i legislador
—Santa Rosalia de Palerm
1C 4,1-5 / Salm 36 / Lc 5,33-39

5 dissabte

—Santa Teresa de Calcuta, fund.
1C 4,6b-15 / Salm 144 / Lc 6,1-5

6 diumenge XXIII durant l'any / Cicle A

—Sant Zacaries, fund.
Ez 33,7-9 / Salm 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20



Setanta anys

Romà Casanova, bisbe de Vic



El proppassat 29 d'agost vaig complir setanta anys de vida. Soc conscient que aquesta edat assenyala no solament maduresa, sinó també senectut. Amb realisme cal acceptar que els anys han passat i que hom va experimentant les limitacions imposades pel temps. Ben aviat, el 14 de setembre, es complirà el vint-i-tresè aniversari de la meva ordenació episcopal i l'inici del ministeri en aquest bisbat. De fet, continuaré l'etapa més llarga de la meva existència: família i formació escolar i eclesial, fins a vint-i-tres anys; ministeri diaconal i presbiteral a la diòcesi tortosina, durant també vint-i-tres anys; i ara, des del 2003, entre vosaltres, al servei de l'Església de Vic. Vaig arribar-hi a l'edat de quaranta-set anys i continuo amb el desig de servir-vos fins al final, acceptant les limitacions de la vellesa.

El pas del temps ens recorda els nostres límits, però també la fidelitat de Déu, que sosté la vida i dona sentit a cada etapa del camí

Hi ha un salm en què, reflexionant sobre la brevetat de la vida, recitem: *Ni que visquéssim setanta anys, / i els més forts fins als vuitanta, / al capdavall, són de fatigues inútils, / s'escolen de pressa, i ens n'anem volant* (89,10). Així és: el temps transcorre volant i, amb ell, també nosaltres; però, gràcies a Déu, anem vivint i sumant anys, la qual cosa significa que el Creador no solament ens ha donat la vida, sinó que ens hi manté. Personalment, quan miro enrere i passo pel cor les diverses etapes del meu periple personal, no puc fer res més que cantar la grandesa de la misericòrdia divina que m'ha acompanyant contínuament. Confiant en aquest amor incondicional, repasso les vivències i no puc dir res més que allò del salm: *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem!* (125,3).



Arribar a setanta anys em fa mirar, encara amb més intensitat, la vida com un regal diví. Existir és el primer i fonamental do, que pren ple sentit quan hom s'adona per la fe que la raó profunda del seu existir és l'amor de Déu. Saber que ets estimat i que el teu ésser profund és ser fill de Déu, és el que dona sentit a la vida. La llum de la fe en la quotidianitat del nostre periple terrenal ens ajuda a posar-hi ordre, a consolidar-ne el fonament i a donar-nos alè per a continuar caminant amb esperança.

No sé pas quant temps més de vida em concedirà Nostramo, però sí que sé que m'acompanyareu amb la vostra pregària a fi que sigui sempre fidel al ministeri episcopal que en aquest bisbat de Vic vaig rebre per a servir-vos amb totes les meves forces. Per això, gràcies també a tots vosaltres!

